

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. Свиленград, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200541 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 004939 от 16.06.2022 година на Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ) към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на Ю. Е.А. с ЕГН ***** от село *****, със съдебен адрес: село Казичене, ул. „Цар Борис III” № 29, област София, чрез адвокат Й. Л., за нарушение на чл. 139, ал. 7 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв.

Жалбоподателят Ю. Е.А. чрез процесуалния си представител – адвокат Й. Л., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и издаден в противоречие с целта на закона – при съставяне на Акта не било ясно кой е извършил процесното деяние – това не било установено и при

издаване на обжалваното НП, Актът бил с две дати на съставяне – същото било положението и в НП, Актът бил съставен в нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, не било посочено качеството на свидетеля по Акта, в графата, касаеща отказ на лицето фигурирал подписа на свидетеля Н., налице била некомпетентност по отношение на актосъставителя и административнонаказващия орган (АНО), трябвало да бъде издаден Електронен фиш, а не НП, не било посочено точно мястото на нарушението, липсвало точно описание на нарушението, не бил коментиран чл. 28 от ЗАНН, неправилно бил посочен органът чрез който подлежи на обжалване НП и т.н. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Ю. Е. А., не се явява. За него се явява адвокат К.А., която пред настоящия Съдебен състав пледира за отмяна на обжалвания акт на основанията, посочени в Жалбата и допълнително сочи такива: служителите на АНО не били питали водача дали той е управлявал автомобила към датата на деянието и не били прегледали относимите документи, както и че задължението на водача било само да следи дали работи бордовото устройство. Цитира се съдебна практика на други съдилища. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

АНО (въззиваемата страна) - Началникът на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ, редовно призован, изпраща представител – юрисконсулт Росица Белева, която пледира за потвърждаване на НП. Представя Писмени бележки, в които подробно аргументира тезата си за потвърждаване на НП, тъй като било издадено законосъобразно и не били допуснати процесуални нарушения при издаването му. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 25.01.2022 година в 16.40 часа свидетелите П. Х. Х. и Т. М. Н. изпълняват служебните си задължения на ГКПП „Капитан Андреево“, област Хасково, като спират моторно превозно средство (МПС) – товарен автомобил с влекач марка „Даф“, модел „ФТ ХФ 105.410“ с държавен регистрационен № РА 47 73 ВК с обща технически допустима маса над 12 t, брой оси 2, притежаващ евро 5 – собственост на „ДАФ – ТРАНС“ ООД с ЕИК 822095101 и със седалище и адрес на управление: град Пещера, ул. „Михаил Такев“ № 158, област Пазарджик (видно от Свидетелство за регистрация, част I, Справка от АИС - КАТ и Справката от Търговския регистър) и управляван от жалбоподателя Ю. А., тъй като констатира от справката в Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП) (т.нар. ТОЛ система), от контролно устройство (техническо средство) с идентификатор № 20351, че на дата 10.01.2022 година в 20.17.55 часа в извъннаселено място, а именно: по автомагистрала (АМ) 4 (Пловдив – Стара Загора – Харманли – Свиленград – граница Турция), при км. 83+554, пътен участък (ТОЛ сегмент) А-4: 76/А-4-809/А-4-7, на територията на община Любимец, област Хасково, включен в обхвата на платената пътна мрежа, посоченото МПС е управлявано в посока нарастващ километър, без да има е изпълнено задължението за заплащане на дължима такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. За извършеното нарушение е генериран запис от електронната система под формата на доклад и снимков материал като налични са 2 броя снимки, на които е виден автомобила. От същите се установява, че е заснет автомобил с влекач с държавен регистрационен № РА 47 73 ВК, датата и часа на движение.

Видно от Трудов договор № 166 от 19.06.2020 година и служебно извършената Справка относно трудови договори, жалбоподателят работи в дружеството – собственик на процесния влекач; а видно от Пътен лист серия Т № 267118 на дата 10.01.2022 година (в Пътния лист е допусната техническа грешка относно година, но последната се извежда от всички други данни, съдържащи се в документа, както и от приложението му в табличен вид) товарен автомобил с процесния влекач е управляван от жалбоподателя до дата 13.01.2022 година.

В процесния влекач има поставено бордово устройство с уникален номер

42032, което да отчита изминатите километри с оглед заплащане на дължимата държавна такса за изминато разстояние по платената републиканска пътна мрежа като за целта е сключен Тристранен договор на дата 29.02.2020 година, в чийто обхват попада и въпросното бордово устройство, монтирано в процесния влекач видно от Приложението към цитирания Тристранен договор.

Изискана е информация от „Интелигентни трафик системи” АД, видно от която на процесните дата и час бордовото устройство е било изключено или неправилно включено в електрическото захранване и с изчерпана батерия, поради което в системата на дружеството няма постъпили данни от бордовото устройство; като преди и след този период не са констатирани технически затруднения в работата на бордовото устройство.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, на дата 25.01.2022 година, свидетелят П. Х. Х. – „Инспектор” в Сектор „Контрол и правоприлагане - Хасково” в НТУ към АПИ, във връзка с възложените му функции, съставя против жалбоподателя (в качеството му на водач на процесното МПС към датата на деянието с оглед липсата на възражение в тази насока от страна на А.) и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 004939/10.01.2022. Това процесуално действие извършва и с участието на колегата си – свидетеля Т. М. Н.. В изготвения АУАН актосъставителят сочи, че товарният автомобил е управляван (засечен) без да има заплатена пътна такса за изминато разстояние по платената републиканска пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е предявен на жалбоподателя на дата 25.01.2022 година, който не сочи възражения против констатациите в Акта. АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

След получаване на образуваната преписка, Началникът на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ издава процесното НП № 004939 на 16.06.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 139, ал. 7 от ЗДвП и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в

размер на 1 800 лв. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя на 15.07.2022 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП), с отбелязване, че е получено лично от жалбоподателя. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № РД-11-486 от 20.04.2021 година и Заповед № РД-11-167 от 08.02.2021 година, двете на Председателя на Управителния съвет на АПИ, видно от които П. Х. Х. има право да съставя АУАН за нарушения на ЗДвП, а Георги Атанасов Темелков е оправомощен да издава НП по ЗДвП, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му от наказващия орган по закон съгласно чл. 189е, ал. 12 от ЗДвП – Председателя на Управителния съвет на АПИ по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността от Георги Атанасов Темелков се установява от приложената в АНП Заповед № ЧР-НТУ-33 от 23.01.2019 година на Председателя на Управителния съвет на АПИ.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 12.10.2022 година свидетели – П. Х. Х. и Т. М. Н.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на П. Х. Х. и Т. М. Н., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да има личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават от насрещни доказателства, ангажирани от

страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на двамата свидетели са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП и в другите документи, налични по делото. Ето защо, според Съда показанията на посочените двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Съдът кредитира и представените от страна на жалбоподателя, на АНИ и изисканите служебно документи, тъй като не са в противоречие с другите събрани по делото доказателства, които се кредитират.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен

интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение след изпращане на делото по подсъдност от Районен съд - Сливен) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с изх.№ 11-00-2008 от 05.09.2022 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на санкцията.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

-

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. Поради изложеното Съдът не приема за основателно, наведеното в Жалбата възражение, касаещо липса на

описание на нарушението.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. Действително в АУАН не е посочена датата на раждане и личния адрес на свидетеля Н., но са посочени ЕГН и служебния му адрес, но тези реквизити (дата на раждане и личен адрес на свидетеля по Акта) следва да са налични в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите му имена, както адреса по местоработата му и ЕГН, е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. По изложените съображения Съдът не счита, че е налице съществено процесуално нарушение, свързано с факта, че погрешно в АУАН е посочен срока за допълнителни възражения, тъй като такива не са депозиранни, а ако бяха щеше да се съобрази правилния срок. По изложените съображения Съдът не счита, че е налице съществено процесуално нарушение, свързано с факта, че погрешно в НП е посочен Съдът, пред който подлежи на обжалване, тъй като делото е изпратено от Районен съд – Сливен в настоящия Съд, който е компетентен да го разгледа и стори това.

В този ред на мисли следва да се посочи, че е неоснователно възражението, наведено в Жалбата, че АУАН бил с две дати на съставяне, която грешка била пренесена и в обжалваното НП – АУАН не е с две дати на съставяне, тъй като изписаните цифри в номера му след наклонената черта не са дата, а част от номера.

Действително в АУАН, приложен към Жалбата, в графата, касаеща отказ фигурират имената и подписа на свидетеля Н., но това не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като АУАН е редовно предявен и връчен на нарушителя, по което обстоятелство не е налице спор по делото.

АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но констатираното не съставлява съществено процесуално нарушение на императивните норми на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Същевременно разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и чл. 42, ал. 1, т. 7 от ЗАНН боравят с множественото число на термина „свидетели”, а чл. 43, ал. 1 от ЗАНН указва възможността АУАН да се подпише и само от един от свидетелите. Това означава, че съставянето на Акта в присъствието на един свидетел не води до опорочаване на процедурата до такава степен, че да представлява основание за незаконосъобразност на НП, издадено въз основа на такъв акт. Настоящата инстанция изхожда от позицията, че съществено процесуално нарушение е налице тогава, когато същото препятства или ограничава правото на защита на санкционираното лице или разколебава достоверността на отразените в АУАН и в НП факти. Съставянето на АУАН в присъствието само на един свидетел, в случая такъв по чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, по никакъв начин не накърнява правото на защита на санкционираното лице. Т.е. в случая не се установи препятстване за разкриване на обективната истина, а критерий за същественост на процесуално нарушение е доколко и дали ограничава правото на защита на санкционираното лице.

Действително не е посочено качеството на свидетеля Н. - свидетел, който е присъствувал при извършване или установяване на нарушението, но това не е съществено нарушение на процедурата, което да накърнява процесуалните права на санкционираното лице до степен за отмяна на НП, доколкото при спор относно този факт, не е пречка да бъде разпитано лицето, което бе сторено в настоящия случай с оглед установяване на качеството, в което е участвал.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 167а, ал. 2 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189е, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 167а, ал. 2, т. 8 от ЗДвП, АУАН за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в от ЗДвП се съставят от определения от Председателя на Управителния съвет на АПИ длъжностни лица. Видно от т. 130 от Заповед № РД-11-486 от 20.04.2021 година, е налице изрично поименно оправомощаване в полза на актосъставителя П. Х. Х.. В процесния казус е установено, че към 25.01.2022 година актосъставителят П. Х. Х. е заемал длъжността „Инспектор в Сектор „Контрол и правоприлагане - Хасково” в НТУ към АПИ”. В тази насока е и изявлението на свидетеля Х.,

направено в открито съдебно заседание, проведено на 12.10.2022 година. Предвид изложеното актосъставителят П. Х. безспорно се явява длъжностно лице, който има правомощията по чл. 167а, ал. 2, т. 8 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в от ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството” и деянието е извършено на територията на Република България. Ето защо наведеното с Жалбата възражение, касаещо некомпетентност на актосъставителя и на АНО е неоснователно. Не е налице и твърдяната неяснота относно това къде точно работи актосъставителя, тъй като стана ясно, че това е „Сектор „Контрол и правоприлагане - Хасково” в НТУ към АПИ”.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Неоснователни са наведените в Жалбата възражения, че е следвало да се издаде Електронен фиш (ЕФ) за извършеното нарушение, а не НП, тъй като при издаването на ЕФ освен Глобата не могат да се включат други суми за плащане, каквито са предвидени в чл. 189е, ал. 7 от ЗДвП, вр. различни разпоредби на ЗП. От друга страна съгласно чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, „при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, **може** да се издава ЕФ ...”; а съгласно чл. 189е, ал. 2 от ЗДвП, „НП за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в се издават ...”. Т.е. законодателят е оставил на преценката на АНО дали да издаде НП или ЕФ.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

–

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

С измененията на ЗДвП и ЗП (ДВ, брой 105/2018 година) е предвиден нов начин на заплащане на такси за преминаване по платената пътна мрежа, при който се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства (ППС) с такси на база време (винетна такса) и на база изминато разстояние. Това изменение въвежда съответно и различни санкционни последици за нарушенията, свързани с неплащане на дължимите такси. В чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП е предвидено, че всички ППС с обща технически допустима максимална маса над 3.5 t заплащат такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа като заплащането дава право на ППС, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

Посочената като нарушена материалноправна разпоредба – чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, въвежда задължение за водача на ППС с обща технически допустима максимална маса над 3.5 t преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице, т.е. да има бордово устройство.

ТОЛ системата представлява съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминато разстояние, като тази система не представлява автоматизирано техническо средство, поради което за нея не съществува изискване за сертифициране и ободрение от Българския институт по метрология (БИМ), т.е. тя не е обект на проверка от БИМ. В тази връзка е налично по делото Разрешение за строеж № РС-32 от 15.05.2015 година, издадено от Министерството на регионалното развитие и

благоустройството, относно внедряване на система за автоматизирано събиране и анализ на данни за пътния трафик по АМ и първокласни пътища на територията на Република България, т.е. за извършване на строително-монтажни работи – автоматичните устройства, записващи пътния трафик се разполагат върху типови стоманени рамки.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП, процесното ППС е категория N3, т.е. МПС, проектирано и конструирано основно за превоз на товари с технически допустима маса над 12 t - видно от Свидетелството за регистрация част I, технически допустимата максимална маса, посочена в т. F.1 е 19 000 кг. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че при определяне заплащането на таксите за ползване на платената пътна мрежа от значение е тяхната технически допустима маса, т.е. максималната маса на ППС в натоварено състояние, посочена от производителя, допустима за неговата конструкция и производствено изпълнение съгласно § 6, т. 34 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗДвП; а не допустимата максимална маса, която съгласно § 6, т. 35 от ДР на ЗДвП е разрешената максимална маса на ППС в натоварено състояние, определена за допустима от компетентните органи. Ето защо процесното МПС е от категория N3 и затова за него се дължи такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа. Т.е. в случая е релевантна масата, посочена като цифрово изразение в т. F.1 на Свидетелството за регистрация част I. В този ред на мисли следва да се посочи, че наведеното възражение в Жалбата относно липсата на описание на характеристиките на процесното ППС е неоснователно, тъй като за наличие на инкриминираното нарушение е достатъчно да бъде посочено, че допустимата максимална маса на ППС е над 3.5 t, което е и сторено, тъй като е посочено, че тази маса е над 12 t.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установи по безспорен и категоричен начин, че процесният товарен автомобил е бил управляван от жалбоподателя и се е движил на посочения в АУАН и в НП участък от пътя на 10.01.2022 година в 20.17.55 часа и че за него не е била заплатена дължимата такса за изминато разстояние, тъй като не са изпълнени задълженията за установяване на изминатото разстояние чрез бордово устройство и няма закупена маршрутна карта (ето защо не се кредитират възраженията, наведени в Жалбата, че едновременно било посочено липса на бордово устройство и на закупена маршрутна карта, тъй като нито едно от

двете не е налице в случая); както и че автомобилът и пътят, по който се е движил, попадат в категорията, за която се дължи пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, т.е. се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – пътна такса, съгласно Приложението към т. 1 на Решение № 101 на Министерския съвет от 20.02.2020 година за приемане на Списък на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние – тол такса (, приложен в кориците на делото), което е отменено от дата 15.11.2022 година, но имащо действие към датата на настоящото деяние - 10.01.2022 година. За извършеното административно нарушение е бил генериран запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, ведно със снимков материал (видеозапис), представляващ надлежно и годно веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес. Правилно е посочено в АУАН и НП и мястото на извършване на нарушението - АМ 4, при км. 83+554, за който път се събира такса за ползване на пътната инфраструктура, т.е. така формулирано напълно покрива критериите за описание на мястото на извършване на нарушението, поради което и наведеното в тази насока възражение в Жалбата е неоснователно. Не се оспорва обстоятелството, че автомобилът към датата на нарушението е бил управляван от жалбоподателя (в този смисъл са представеният към Жалбата Пътен лист и приложението към него), поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност, тъй като на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал Възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. В подкрепа на изложеното е и изявлението на свидетелите Х. и Н., които пред настоящия Съдебен състав заявиха, че лицето не е отрекло пред тях факта, че е бил водач на датата на нарушение на процесното ППС). Ето защо Съдът не кредитира възраженията на процесуалния представител, че не било установено авторството на деянието, тъй като го възприема като начин за избягване на отговорност от страна на жалбоподателя. Отделно от това по делото има събрани множество доказателства, от които става ясно, че именно А. е управлявал процесния товарен автомобил с влекач марка „Даф” каквито са посочените вече Пътен лист и приложението към него.

Установено е също така по делото, че бордовото устройство, монтирано във влекача не е работило, тъй като е било изключено или неправилно

включено в електрическото захранване и с изчерпана батерия, а водачът е длъжен да следи дали работи.

Законодателят е възложил задълженията за установяване на изминатото разстояние и за закупуване на маршрутна карта на водача напълно логично, защото именно водачът взема решение къде, по какъв път да управлява МПС. Преценката извършва водачът, а не собственикът на МПС. Ето защо Съдът приема, че правилно е определен субектът на административнонаказателната отговорност и не кредитира изложените в тази насока възражения в Жалбата и в открито съдебно заседание. В подкрепа на изложеното е и фактът, че към датата на нарушението жалбоподателят работи по трудово правоотношение с дружеството – собственик на процесното МПС видно от служебно извършената Справка за трудови договори, както и от Трудовия договор, приложен към Жалбата.

Фактът, че служителите на АНО не са попитали конкретно дали А. е бил водач на процесното МПС към датата на деянието и че не се прегледали относимите документи, не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като при съставяне на АУАН нарушителят не е възразил относно авторството на деянието и тъй като АУАН е съставен на базата на данните от ТОЛ системата. Ето защо наведеното в тази насока възражение в открито съдебно заседание от страна на процесуалния представител на жалбоподателя не е основателно. В този ред на мисли следва да се отбележи, че цитираната от страна на процесуалния представител на жалбоподателя съдебна практика не е задължителна и обвързваща за настоящия Съдебен състав, както и за който и да било друг такъв.

Осъщественото от Ю. А. деяние във форма на бездействие е съставомерно и по субективен признак, извършено е виновно - по небрежност, доколкото жалбоподателят като водач на МПС с технически допустима маса над 3.5 t, който го управлява по пътища, попадащи в обхвата на платената пътна мрежа е бил длъжен и е следвало да знае изискването и задължението за заплащане на такса за изминато разстояние при наличие на бордово устройство, респ. за закупуване на маршрутна карта, съответно да положи необходимата грижа да съобрази поведението си с това изискване, като общественоопасните последици от извършеното, той е съзнавал и могъл да предвиди тяхното настъпване, но не е положил необходимата грижа преди

предприемането на управлението на процесното МПС, а такава възможност е имал в рамките на субективните си прояви и ако беше положил по-голямо внимание. В подкрепа на изложеното е и обстоятелството, че е водач с дългогодишен стаж – видно от Справката за нарушител/водач. Т.е. в конкретния случай административното нарушение е извършено при условията на непредпазливост и съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, „непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи”, което по аргумент от противното следва да се тълкува, че административните нарушения, макар и извършени по непредпазливост, са по начало наказуеми, освен ако изрично в закона не е предвидено друго за този вид нарушения. Разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП има императивен характер и за конкретното деяние, не е предвидено в закона освобождаване от административнонаказателна отговорност, когато деянието е извършено при условията на непредпазливост. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът не е съгласен с изразеното становище на процесуалния представител на АНО в смисъл, че плащайки дължимата такса на 26.01.2022 година, нарушителят е признал вината си, тъй като може да се е наложило плащане по съвсем други причини, нямащи нищо общо с вината на нарушителя.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение, поради което наведеното в тази насока възражение в Жалбата е неоснователно. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът приема, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай. И това е така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат, т.е. в случая не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат.

Самото деяние не разкрива и други смекчаващи обстоятелства, които да разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. От друга страна извършеното деяние засяга обществените отношения, свързани с поддръжката и ремонта на републиканската пътна мрежа. Във всички случаи с е нарушава установения ред на държавно управление. Задължението за заплащане на такса при използване на платената пътна мрежа важи еднакво спрямо всички водачи на МПС, движещи се по републиканските пътища и е императивно, поради което неспазването му не може да бъде подведено под хипотезата на маловажен случай. Да се приеме противното, би означавало да се толерират водачите/собствениците, които управляват МПС без да заплащат дължимата такса, което е недопустимо за този вид обществени отношения. Основен принцип на правото е който плаща зле, плаща два пъти. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на посоченото нарушение като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Всичко изложено по-горе в настоящото изложение кореспондира с данните, съдържащи се в Становището на отдел „Управление на информационните системи и инфраструктура”, НТУ.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗДвП, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

По категоричен начин е установен факта, че на посочените дата и място в НП процесното МПС се е управлявало от жалбоподателя. В този смисъл са и изявленията на служителите на АНО, които са спрели на дата 25.01.2022 година жалбоподателя и при констатиране на нарушението, той не е възразил, че не е бил водач на процесното МПС. В подкрепа на изложеното е и факта, че към датата на нарушението жалбоподателят работи по трудово

правоотношение с дружеството – собственик на процесното МПС видно от служебно извършената Справка за трудови договори и от Трудовия договор, приложен към Жалбата.

Санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, предвижда административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв. за водач, който управлява ППС с технически допустима маса над 3.5 t, по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което ППС не са изпълнени задълженията за установяване на изминатото разстояние за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на ППС, което води до незаплащане на дължимата такса за изминато разстояние. Наказанието е точно фиксирано от законодателя като размер.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочения размер. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не съществува, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето му под този минимум. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът намира за необходимо за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Т.е. по делото безспорно са установени авторството и вината на нарушителя, както и изискуемата от закона причинно-следствена връзка, за което е наложена санкция в допустим от закона размер, като наказанието е съобразено със степента на обществената опасност на нарушението и нарушителя, поради което НП следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на делото на жалбоподателя не се дължат разноски по делото, а и такива не са установени.

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на

разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 3 от АПК когато Съдът отхвърли оспорването, ответникът има право на разноски.

Основателно е искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноски. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в проучване на делото, явяване в едно съдебно заседание и представяне на Писмени бележки и доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. е справедливо, като искането за разликата до 150 лв. следва да се отхвърли.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на АПИ, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва посочените разноски да бъдат присъдени именно на АПИ.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 и чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 004939 от 16.06.2022 година на Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на Ю. Е. А. с ЕГН ***** от село *****, за нарушение на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя Ю. Е. А. с ЕГН ***** от село *****, за присъждане на разноски по делото.

На основание чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, ОСЪЖДА Ю. Е. А. с ЕГН ***** от село *****, ДА ЗАПЛАТИ на Агенция „Пътна инфраструктура” с адрес: град София, бул.„Македония” № 3, сумата от 80 лв., представляваща направените разноски за юрисконсултско възнаграждение по АНД № 541/2022 година по описа на Районен съд – Свиленград, като ОТХВЪРЛЯ искането за разликата от 80 лв. до 150 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____